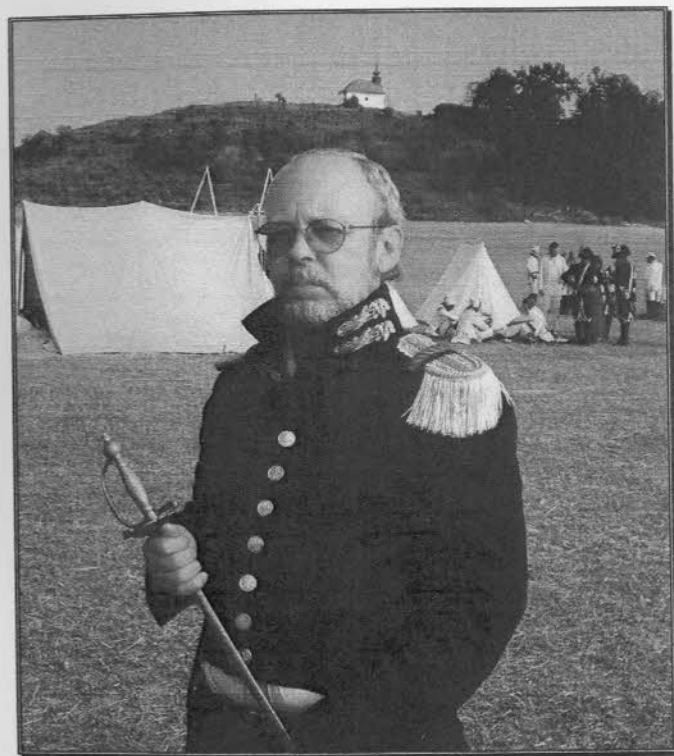

„Šedesát let je dvakrát třicet,
nejsi ale husar,
takže to nebudeme dál rozvádět“

Sborníček

k významnému
životnímu jubileu
PhDr. Jiřího Kovaříka

Genštáb
Praha 2010

Obsah

Náš barde!	5
Mé první setkání s Jirkou (s trapasem)	7
Choroba prý zvaná grafomanie	9
Capo Kovářík	14
Přespříliš otazníků kolem čarokrásné Marie	21
Konec záhady st(r)eck(e)nitzské obranné linie...	28
Waterloo, které se nekonalo	33
Orlíkova nemoc	37
Relations et rapports officiels de la bataille d'Austerlitz 2009	44
Jak spolu souvisejí dr. Kovařík a plk. Wagner?	61

Náš barde!

Připadl mi úkol nelehký, ba přímo nesnadný! Jak vyjádřiti prostými údery prstů na klávesnici slova obdivu, jež k tobě my mnozí chováme, jak sděliti náš obdiv k Tobě, autoru děl vskutku mistrovských? Nezbývá, než vzpomenouti alespoň v krátkosti oněch nemnoha chvil, kdy's poctils nás svou přítomností na bojištích mnohých, kdy tvůj luzný zjev dodával nové síly paším vojáků již zemdleným, kdy tvé plamenné proslovy hrály u srdce i ty nejprostší z nás, synů Republiky a posléze Císařství!

Na mysl mé tane to horké srpnové odpoledne, kdys ozdobil svou přítomností ony slavné dni, kdy narození Císaře vši Francie bylo oslavováno v zámeckém parku slavkovském! Poctěn byl každý z nás, kdo na slovíčko s tebou se zastavil a s kým číši pozvedl's.

V odpoledních těch hodinách pak i na mou maličkost popatřil jsi okem svým dioptrickým a tu hle, hned dvě vivandiéres popatřil's! Leč fakt tento nikterak neotupil ostří meče tvého, ni jazyka nespletl, ba ani žízeň tvou neumenšil. Statečný ty barde, jak přátelské rozprávění Tvé blažilo mne! Až po hodné chvíli, kdy blížil se čas slunce západu, Ty odebral ses krokem vážným do komnat svých. Tam lázeň's vzal, bys připraven byl a hlasem svým neochvějným před císařskými jednotkami pronesl řeč svou nebývalou. Ni jeden z nás, prostých vojáků Císaře Napoleona Prvního netušil, jaká úklady byly ti činěny po celý den, bys řeč svou pronést nemohl! Leč, nedočkali se nepřátelé naši blábolného a nesrozumitelného přednesu, ó nikolivě! Tys velebil Císaře se silou nebývalou a hlas tvůj jasný byl, že každý se podivill!

Ta vzpomínka v mé mysli jak klenot září, ó to mi věř!

A v jakých to družných rozpravách setrvávals s námi, Barde náš, když zjevoval ses na taženích Grande Armée nečekaně tak, jak v létě sníh snad, a tábory našimi procházels! Tu přisedls, tu připil sis s vojákem prostým, onde zas dýmčicku svou vykouřil! A dešť' neděšť',

setrvávals pod celtami našimi, a u prostých stolů našich družil ses jak každý z nás!

Tvé komentáře našich slavných vítězství, toť hudba rajska do uší prosincovým mrazem promrzlých! Jak ta dokáží zahřát vojákovu duši prostinkou! A když podaří se porozumět každému desátému z nich, tu hned řady naše stmelíš, a nejsme již zemdeni! I na smrt, jež není potupnou, i do bahna padnem pro hlas Tvůj, když velitel čacky zavelil!

My obdivně k tobě vzhlížíme, a každé slovo Tvé hltáme, to věřit nám můžeš! Tys vzpruha nesmírná, dílo Tvé učiněným jest Orákulem Vojákovým! Ty ukazuješ nám, jak žít! Jest to tak, my na svých taženích dobýváme nikolivě sklady kupčičků a sklepy vinné. My knihkupce první rabujem, to nám věř! A jen po Díle Tvém nesmrtelném paseme, tolik žízniví jsme moudrých slov Tvých!

A Tvé písně, jak ty lahodí uším našim! A což teprve, až jednou přec se uvolíš, a hrábneš do strun svých! Ó Múzo! Už tolik let sníme o tom velikém okamžiku, kdy od slov přejdeš ke smělým činům těm hudebním!

Ty, jenž zověš se Mistrem pera, my skláníme se před invencí Tvou nekonečnou, před Dílem Tvým již nyní nesmrtelným! Jak blaží nás, když sdílíme s Tebou místo u stolu v krčmě jakési, a nasloucháme hlasu Tvému libozvučnému! Děj se dál, o výplody ducha tvého, s námi, prostými vojáky Le Grande Armée!

Barde náš, vše nejlepší ke dni narození Tvého, požehnána buď ta chvíle, kdys spatřil světlo světa, kdy plácla Tě přes prdélku ruka statné sanitářky a ty rozeřval ses hlasem mocným!

V dokonalé úctě a ku větší slávě Tvé sepsala věrná Tvá čtenářka

Oldřiška - Stará řeka

Mé první setkání s Jirkou (s trapasem)

Laskavý čtenář promine, ale musím začít trošku oklikou.

Takže na počátku bylo slovo nebo velký třesk. Poté přišlo blablalba blablalba blablalba blablalba
.....
.....
..... Peršané válčili s Řeky
..... nastal čas rytířů
..... žil král Richard III. žil
„jakýsi“ Charles de Batz de Castelmore
..... probíhaly napoleonské
války
Rusové bojovali s Japonci
..... narodil se Jiří Kovařík
.....

To by bylo tak vše a mohu přejít k jádru pudla, či spíše už téměř. Můj první kontakt s naším Panem spisovatelem nastal koncem 90. let minulého století a to díky knížkám „D'Artagnan a ti druzí“ a „100 dní z Elby k Waterloo“ (ta bude předmětem malého faux pas). Díky těšení se na další dílko „1812 Napoleonovo ruské tažení“ jsem se pomalu přibližoval k Leonovi, tehdy ovšem ještě Panu spisovateli a nakladateli Křížkovi, když jsem jej v šermírně v suterénu starého činžovního domu v Pecháčkově ulici na Smíchově pravidelně „otravoval“, kdy že ta knížka konečně vyjde.

Pak přišel rok 2002 a s ním povodně, které kromě mnoho zlého, přinesly také pozitivní věc. Na serveru Hofyland jsem se na podzim dostal do party nadšenců, kteří hráli strategické hry z období napoleonských válek (tedy spíše jen Battleground 1812 Napoleon in Russia od firmy Talonsoft). A zanedlouho se zrodil v hlavě našeho velitele, Pavla Štafy, nápad – co se takhle sejít v nějakém milém zařízení. A tak vzniklo něco, co přetrvává doposud – **GenŠtáb!!**

Scházeli jsme se celkem pravidelně, až nám Pavel jednou oznámil, že pro nás připravil malé překvapení. A ihned nám oznámil, že dalšího zasedání válečné rady se zúčastní Pan spisovatel z Kladna! Nevím jak ostatní, ale já se těšil jak malý Jarda. Až tedy přišel onen den.

Jelikož je mou zásadou, být raději někde o 5 minut dříve, než o jednu později dorazil jsem na místo, do dnes již neexistujícího podniku El Rancho v pasáži u Divadla Komédie – mezi ulicemi Jungmanova (s velmi oblíbeným knihkupectvím Krakatit) a Vladislavova, jako první. Či spíše jako druhý neboť „On“ tam již seděl. Měl jsem jistou výhodu, protože na rozdíl od „Něj“ jsem jeho podobu znal z přebalu knihy. ☺ Tak jsem se představil, přisedl a začali jsme si povídat.

A nyní nastal první malý trapas, když jsem si nemohl vzpomenout, kterou ze dvou knížek o bitvě Waterloo napsal Jirka a kterou p. Taraba. Jelikož se mi líbily obě, tak jsem je pochválil, jednu za styl a mapy, druhou za seznam jednotek s počtem ztrát. To přijal Jirka (nyní jej tak již mohu oslovovat, i když v tu dobu to byl stále Pan Kovařík) s ledovým klidem a porozuměním. Avšak toto nic nebylo proti druhému faux pas, které nastalo téměř vzápětí.

Nějak volně jsme přešli k jiným tématům a já si (blbec jeden sklerotická ☺) vzpomněl, že jsem v časopisu „Přísně tajné“ četl velmi dobrý článek o smrti krále Jana Lucemburského v bitvě u Kresčaku. Ještě jsem řekl, že ale nevím, kdo jej napsal. Načež mi Jirka s úsměvem na tváři odpověděl, že je to jeho dílko. No prostě jak se říká – začátek na

Jiří Lejnar

